

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/44/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123434441
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jaroslav Šupa
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6123434441.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Jany Richterovej a Mgr. Jaroslava Šupu v právnej veci žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Tolstého 20, Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Tolstého 20, Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpenému: Advokátska kancelária Legal Cases s.r.o., so sídlom Alžbetínske námestie 328, Dunajská Streda, IČO: 36 720 097, o zaplatenie 533,20 € s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. 13C/92/2023-105 zo dňa 29. októbra 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 533,20 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 533,20 € od 19.6.2023 do zaplatenia. Žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoj rozsudok súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanoveniami § 427 ods. 1 a 2, § 428, § 429, § 442, § 663, § 671 ods. 1, § 517 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 2, § 663 a § 671 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. g), § 4 ods. 1 a 4, § 4 ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6 písm. a) a b), § 11 ods. 7, § 11 ods. 8 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z. z.“). Na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že dňa 17.3.2023 došlo v Košiciach k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle B. B. B. Z.: K., ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bola K. R., N.. XX.XX.XXXX, A. S. X, XXX XX K., pričom k vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Poškodený nechal motorové vozidlo opraviť v autoservise AUTOSPOL VLASATÝ, spol. s.r.o., so sídlom Prešovská cesta 69, 040 22 Košice. Vozidlo bolo prevzaté do autoservisu za účelom opravy dňa 23.3.2023 a dňa 21.4.2023 bolo vozidlo vydané poškodenému, čo vyplýva z nesporných skutkových tvrdení strán sporu. Faktúra autoservisu č. 230700353 bola vystavená dňa 21.4.2023. Poškodený a žalobca uzatvorili dňa 23.3.2023 zmluvu o nájme dopravného prostriedku č. 341/2023, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému náhradné motorové vozidlo. Nájom náhradného vozidla trval od 23.3.2023 do 21.4.2023. Žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 4592023 splatnú dňa 6.5.2023 na sumu 1 260,12 € s DPH za 30 dní užívania náhradného vozidla, a to za denný nájom vo výške 41,- € s DPH plus poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 30,- € s DPH. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 21.4.2023 poškodený postúpil na žalobcu svoju pohľadávku

voči žalovanému vo výške 1 260,12 € s DPH za odplatu v rovnakej výške a postúpenie poškodený oznámil žalovanému rovnakého dňa. Žalobca vyzval žalovaného listom zo dňa 21.4.2023 na náhradu nákladov účelne vynaložených na nájom náhradného vozidla. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 2.6.2023 žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 1.6.2023 ukončil šetrenie poistnej udalosti, pričom vo výpočte uviedol, že z uplatnenej faktúry odpočítal 369,- € za 9 dní neprímeraných nákladov na nájom a odpočítal rozdiel technických hodnôt vo výške 86,49 € a sumu 77,71 €, k čomu uviedol len 0,1 €/km (zrejme malo byť 0,01 €/km, ako vyplýva z vyjadrení žalovaného v konaní). Žalovaný dňa 5.6.2023 poskytol žalobcovi poistné plnenie vo výške 726,92 €. Z čestného vyhlásenia poškodeného zo dňa 21.4.2023 súd prvej inštancie zistil, že poškodený vyhlásil, že po dobu opravy svojho vozidla nemal k dispozícii iné vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol nevyhnutný.

3. Súd prvej inštancie sa prioritne vo svojom odôvodnení pristavil pri vecnej legitímácii strán. Dopravnou nehodou, ku ktorej došlo dňa 17.3.2023, vznikla škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol poškodený, pričom k vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného. Nárok poškodeného je daný priamo § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., v zmysle ktorého si poškodený môže uplatniť nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu mal súd za preukázanú jednak zo zmluvy o postúpení pohľadávky z poškodeného na žalobcu zo dňa 21.4.2023, ako aj z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 21.4.2023, ktorým poškodený postúpenie oznámil žalovanému. Zmluvou o postúpení pohľadávky poškodený postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému titulom jeho nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na žalobcu, pričom zároveň došlo k započítaniu pohľadávky poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenému vyplývajúcou z faktúry za nájom náhradného motorového vozidla. Tým, že si strany (poškodený a žalobca) započítali vzájomné pohľadávky, stretli sa pohľadávka žalobcu (prenajímateľa vozidla) za nájomné (voči poškodenému ako nájomcovi) a pohľadávka poškodeného - nájomcu na odplatu za postúpenú pohľadávku a vzájomne zanikli. Nezanikla tým však postúpená pohľadávka, ktorá bola predmetom postúpenia, ktorá nebola a nemohla byť predmetom započítania (predmetom započítania bolo nájomné oproti odplate za postúpenú pohľadávku). Vzhľadom k tomu bola námietka žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nedôvodná. Rovnako súd ex offo skúmal aj pasívnu vecnú legitímáciu, pričom táto je na strane žalovaného daná a vyplýva priamo z ustanovení § 427 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 4 ods. 1, 2 písm. b), ods. 4 a § 15 ods.1 zákona o 381/2001 Z. z., nakoľko žalovaný je poisťovňou škodcu.

4. Zodpovednosť žalovaného za škodu, spočívajúca v nákladoch na nájom náhradného motorového vozidla, nebola podľa súdu prvej inštancie v konaní sporná, keď samotný žalovaný vedomý si tejto svojej zodpovednosti už čiastočne žalobcovi z identického titulu plnil, a to poukázaním sumy 726,92 € na účet žalobcu za 21 dní prenájmu náhradného vozidla. Rovnako nebola medzi stranami sporná výška denného nájomného vo výške 41,- €, keď jednak žalovaný v tejto výške už za uvádzaných 21 dní plnil a jednak v konaní túto výšku ani nerozporoval. Žalovaný nerozporoval ani poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla, ktorý napokon žalobcovi aj uhradil. Súd prvej inštancie teda ustálil, že cena denného nájmu je primeraná, keďže nijako výrazne neprekračovala výšku obvyklej ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom mieste a čase za porovnateľné motorové vozidlo (čo je súdu známe aj z jeho rozhodovacej činnosti). Medzi stranami nebola sporná ani samotná nutnosť prenájmu náhradného motorového vozidla poškodeným, t. j. že poškodený má nárok počas opravy vozidla na zabezpečenie náhradného vozidla vzhľadom na obvyklé ceny prenájmu obdobných motorových vozidiel v danom mieste a čase (3Mcd0/3/2015). Uvedený nárok bol ustálený aj v súdnej praxi a akceptuje ho aj žalovaný, o čom svedčí aj úhrada nároku za 21 dní užívania náhradného vozidla. Spornou medzi stranami zostala otázka dôvodnosti dĺžky nájmu náhradného motorového vozidla poškodeným vo vzťahu k nároku na náhradu škody spočívajúcom v nájme náhradného motorového vozidla poškodeným, keď žalovaný namietal, že nájom náhradného vozidla trval neprímerane dlho, a to 30 dní, pričom podľa názoru žalovaného, žalobca neprímeranú dĺžku opravy nepreukázal a žalovaný uznal dobu nájmu za 21 dní nájmu náhradného motorového vozidla, za ktorú aj priznal a vyplatil žalobcovi náhradu za nájom náhradného motorového vozidla. Žalovaný nijako neodôvodnil, prečo práve priznaných 21 dní považuje za primeranú dobu a 30 dní je už doba neprímeraná. Žalovaný síce uviedol, že práce v servise trvali 3,5 pracovného dňa (24,3 hod. podľa faktúry autoservisu), do poistného plnenia zahrnul dva dni na obhliadku vozidla, dva dni na doručenie náhradných dielov, soboty, nedele za uvedené obdobie, čo súdu prvej inštancie nijako nedalo súčet 21 dní a preto argumentáciu žalovaného nepovažoval za dôvodnú. Naopak žalobca preukázal na to, že poškodené vozidlo bolo v autoservise od 23.3.2024 do 21.4.2024,

t. j. presne tých 30 dní, za ktoré žalobca vyfakturoval nájomné poškodenému, čím mal súd preukázané aj s ohľadom na rozhodovaciú prax vyšších súdnych autorít, že ide o náklady primerané a účelné, a to najmä s poukazom na to, že poškodený, ktorý sa nie svojou vinou dostal do situácie, kedy nemohol užívať svoje vlastné motorové vozidlo, ale v dôsledku vzniku škody na jeho vozidle škodcom, ktorý bol poisteným žalovaného, bol nútený používať náhradné vozidlo, a to po celú dobu, kým bolo jeho vozidlo v autoservise. Dĺžka opravy poškodeného vozidla v autoservise nemôže byť na ťarchu poškodeného, ktorý dĺžku opravy nevie ovplyvniť. Autoservis si síce poškodený sám vybral, išlo však a autorizovaný servis a zároveň zmluvný servis žalovaného. Preto práve naopak, ak mal žalovaný za to, že oprava v jeho zmluvnom servise trvá neprimerane dlho, mal práve žalovaný preukázať danú neprimeranosť a dopytovať servis, resp. navrhnúť súdu vykonanie dôkazu, ktorý by túto neprimeranosť preukázal. Žalovaný však ostal nečinný a mal za to, že primeranosť a účelnosť nákladov na nájom náhradného vozidla má preukazovať žalobca. Ako však súd prvej inštancie vyššie uviedol, primeranosť dĺžky trvania nájmu náhradného vozidla mal za preukázanú tým, že dĺžka nájmu náhradného vozidla bola presne v rovnakom trvaní, ako čas, kedy bolo poškodené vozidlo v autoservise, t. j. relevantným dôkazom, ktorý preukazuje nárok žalobcu, je nielen samotná faktúra za nájom náhradného vozidla, ale aj faktúra o oprave, najmä dátum skončenia opravy v kontexte prevzatia opraveného vozidla poškodeným, ale aj nutnosť poškodeného využívať náhradné vozidlo, nakoľko iné vozidlo počas opravy svojho poškodeného vozidla nemal k dispozícii. Prvoinštančný súd mal za to, že poškodený nemá nijaký vplyv na dĺžku opravy jeho poškodeného vozidla, ktoré bolo poškodené nie z jeho dobrej vôle, ale protiprávnym konaním poistenca žalovaného a preto by nebolo spravodlivé žalovaným namietanú neprimeranú dĺžku opravy poškodeného vozidla pričítať poškodenému a z toho titulu nepriznať žalobcovi nárok na náhradu nákladov v preukázanom rozsahu. Pokiaľ mal žalovaný za to, že dĺžka opravy poškodeného motorového vozidla bola neprimeraná, bolo na ňom, aby túto skutočnosť preukázal.

5. Medzi stranami bolo sporné tiež krátenie poistného plnenia žalovaným o sumu 164,20 €, pozostávajúci z tzv. prevádzkových nákladov vo výške 77,71 € a zníženia technickej hodnoty vozidla vo výške 86,49 €. Žalovaný uviedol, že pokiaľ by poškodený využíval vlastné vozidlo, nevyhnutne by musel vynakladať aj náklady na jeho prevádzku. Rovnako by si znížila aj technická hodnota vozidla. Žalobca uviedol, že tento postup zo strany žalovaného bol nedôvodný, pretože súčasťou skutočnej škody sú taktiež náklady spojené s odstraňovaním, resp. zmiernením škodových dôsledkov na strane poškodeného. Prvoinštančný súd mal za to, že skutočnou škodou sa rozumie ujma, ktorá predstavuje zmenšenie majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Ide o určenie rozdielu v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody (R 55/1971); inak sa škoda definuje aj ako ujma (vyjadriteľná v peniazoch) spočívajúca v zničení, strate, zmenšení alebo znehodnotení veci a predstavujúca majetkové hodnoty potrebné na uvedenie do predchádzajúceho stavu. Za skutočnú škodu sa považuje škoda, ktorá sa prejaví v majetkovej sfére poškodeného tým, že došlo k zmenšeniu jeho majetku. Predstavuje tak náklady vyjadrené v peňažnej forme, ktoré sú potrebné na uvedenie do pôvodného stavu alebo aj náklady, ktoré boli navyše vynaložené v porovnaní so stavom, ktorý tu bol bez škodnej udalosti (pozri bližšie rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/111/2023 zo dňa 27. februára 2024). Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie považoval krátenie poistného plnenia vo výške 164,20 € za nedôvodné a navyše nesúvisiace. Samotné tvrdenie žalovaného, že v prípade používania vlastného vozidla poškodeným by bolo nutné vykonávať údržbu a vynaložiť náklady s tým spojené, je bežnou skutočnosťou nemajúcou vplyv na výšku poistného plnenia. Pokiaľ žalovaný znížil poistné plnenie z dôvodu vlastného výpočtu prípadnej amortizácie vozidla poškodeného, ide o svojoľné konanie. Nie je prípustné, aby súd zohľadňoval amortizáciu poškodeného vozidla pri refundácii výdavkov na náhradné vozidlo. Aj za dobu, kedy poškodený užíval náhradné vozidlo, realizoval nutne aj bežnú údržbu náhradného vozidla, tak ako by ju realizoval aj pri vlastnom vozidle. Ak má žalovaný za to, že aj motorové vozidlo poškodeného by v dôsledku jeho užívania kleslo na hodnotu, potom je nutné tiež zdôrazniť, že k zníženiu hodnoty vozidla poškodeného došlo predovšetkým vplyvom škodovej udalosti zapríčinennej poistencom žalovaného, následkom ktorej muselo byť vozidlo v oprave po dobu 30 dní. Táto amortizácia sa odráža v hodnote vozidla logicky a nepochybne, pretože vozidlo bude mať charakter „havarovaného vozidla“. Tieto skutočnosti sa ani v úhrade poistného plnenia, ani v nákladoch na opravu poškodeného vozidla z objektívnych dôvodov neodzrkadľujú, a tak nemožno znížovať hodnoty poistného plnenia za nájom náhradného vozidla z hypotetického výpočtu amortizácie vozidla poškodeného. Zároveň súd prvej inštancie zdôraznil, že pri takomto postupe poisťovne absentuje príčinná súvislosť medzi škodou a škodovou udalosťou, pretože sa posudzuje stav pre prípad, keby k poistnej udalosti nedošlo, navyše sa toto zníženie poistného plnenia posudzuje z dôvodu amortizácie vozidla poškodeného, t. j. iného vozidla, aké bolo predmetom nájmu, čo nemá žiadnu priamu súvislosť

s nákladmi spojenými s úhradou nájomného za požičanie náhradného vozidla. Súd prvej inštancie sa stotožnil s právnym názorom vyjadreným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/48/2012 z 28. marca 2013, na ktorý poukázal aj žalobca a v zmysle ktorého: „V konečnom dôsledku poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava pri použití nových náhradných dielov vozidlo nezahodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Správanie žalobcu ako poškodeného len viedlo k tomu, aby sa obnovil stav vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou (dopravnou nehodou) a k vynaloženiu nákladov na vykonanú opravu bol žalobca nútený dopravnou nehodou. Žalobcovi musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody za súčasného stavu, že žalovaný a ani vedľajší účastník na strane žalovaného nepreukázali, že by sa žalobca bezdôvodne obohatil, t. j., že by na opravu vozidla boli použité nové diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti vozidla, resp. že by nové diely s opravou poškodeného vozidla nesúviseli. Uplatnenie „amortizácie“ by bolo porušením zásady neminem leadere - nikoho nepoškozovať. Účelom zákonnej úpravy je taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je aj v zhode so spravodlivým výkladom zákona. Opačný prístup k prejednávanej sporovej veci, ktorý by nezohľadnil vykompenzovanie škody v celom rozsahu v dôsledku vynaložených nákladov žalobcom na opravu poškodeného vozidla, aby sa toto dostalo do stavu pred poškodením, by bol aj v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, ktorá kladie dôraz pri rozhodovaní všeobecných súdov na princíp riadneho a spravodlivého procesu v zmysle článku 46 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“ Škodou je požičovné zaplatené za vypožičanie vozidla porovnateľného s poškodeným vozidlom, ak prevyšuje výdavky spojené s užitím vlastného vozidla. Aplikácia zákona o cestovných náhradách pri určovaní výšky náhrady za nájom je vylúčená. (R7/1992, R5/1978, R71/1971, R12/1991). Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR resp. nález Ústavného súdu ČR, nejde o ustálenú rozhodovaciu prax vyšších súdnych autorít, a preto na ne nebolo možné prihliadať. Za nájom náhradného motorového vozidla bola žalobcom poškodenému vystavená faktúra na sumu 1 260,12 € s DPH, za 30 dní prenájmu (30 dní x 41,- € denne plus 30,- € za pristavenie a prevzatie vozidla) a žalovaný z tejto sumy plnil 726,92 € (20 dní x 41,- € denne plus 30,- € za pristavenie a prevzatie vozidla), súd prvej inštancie preto vyhovel žalobe žalobcu v rozsahu istiny 533,20 €, ako rozdielu sumy účelných nákladov na prenájom vozidla vo výške 1 260,12 € a poskytnutého plnenia žalovaným vo výške 726,92 €.

6. Súd prvej inštancie priznal žalovanému aj zákonný úrok z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 533,20 € od 19.6.2023 podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení § 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z., keďže žalovaný sa so splnením svojej povinnosti dostal do omeškania. Výšku úroku súd stanovil s poukazom na citované ustanovenia vo výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania, a to v súlade so žalobou odo dňa nasledujúceho po uplynutí 15 dní od skončenia prešetrovania poistnej udalosti žalovaným podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré bolo skončené dňa 1.6.2023. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného a jeho výkladom, podľa ktorého sa žalovaný nedostal do omeškania, keďže si splnil povinnosť podľa § 11 ods. 6 zákona o č. 381/2001 Z. z. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody v čo najkratšom čase. Nebolo by preto spravodlivé, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie preniesla na poškodeného.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a 256 ods. 1 CSP (správne malo zjavne byť § 262 ods. 1 a 2 CSP - pozn. odvolacieho súdu) tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému plnú náhradu trov konania.

8. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý ho odôvodnil podľa § 365 ods. 1 písm. h), a g) CSP. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že zo samotnej faktúry servisu za opravu poškodeného motorového vozidla predloženej žalobcom vyplývalo, že oprava poškodeného vozidla trvala v rozsahu 24,3 hod., čo predpokladá celkový skutočný čas vykonávaný na oprave poškodeného vozidla pri 7 hodinovom pracovnom výkone za deň približne tri a pol pracovných dní. Žalovaný priznal žalobcovi nárok na náhradu v rozsahu 21 dní, do ktorých započítal dva dni na obhliadku vozidla, dva dni na doručenie náhradných dielov, soboty a nedele pripadajúce za uvedené obdobie, vrátane času na vykonanie opravy celkom v rozsahu 21 dní vrátane aj doby potrebnej na likvidáciu poistnej udalosti. Uvedený čas vzhľadom na skutočnú dĺžku opravy

považoval žalovaný za primeraný, zahŕňajúci obvyklý čas na realizáciu opravy poškodeného motorového vozidla s poskytnutím dostatočnej časovej rezervy. Žalovaný dospel k záveru o výške plnenia na základe vlastných prepočtov, keďže autoservis, poškodený ani žalobca nezdôvodnili, z akého dôvodu bola oprava v rozsahu 30 dní nutná a účelná, ak samotná oprava vozidla trvala necelé štyri dni. K tomuto argumentu žalovaného žalobca neprihliadol vôbec a nepredložil žiadne dôkazy. Strana žalobcu žiadne objektívne skutočnosti ohľadne mimoriadnych okolností preukazujúcich potrebu dlhšej doby než obvyklej a zodpovedajúcej skutočnému rozsahu opravy nepreukázala. Žalobcom uplatnený rozsah poistného plnenia za nájom náhradného vozidla nemožno za žiadnych okolností bez preukázania dôvodnosti takejto neprimeranej dĺžky opravy považovať bez ďalšieho za účelný. Žalovaný poukázal na to, že otázka, či náklady za nájom náhradného vozidla boli nutné a účelné, závisí vždy na posúdení konkrétnych okolností prípadu (uznesenie Najvyššieho súdu SR. sp. zn. 3MCdo/3/2015). Vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti (napr. stav vozidla, rozsah opravy, existencia tzv. totálnej škody) sa posudzuje, akú dlhú dobu bolo obstaranie náhradného vozidla nutné a účelné so zreteľom na postup obvyklý pri riešení následkov obdobných nehôd. Žalovaný preto nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že čas pozostávajúci zo zotrvania poškodeného motorového vozidla v servise je zároveň preukázaním účelnosti nájmu náhradného vozidla, nemôže byť preto takýto dôkaz relevantným pre riadne preukázanie nároku žalobcu. Takýto záver potom podporuje možnosť neúčelného využívania náhradného vozidla z PZP zo strany poškodeného počas vykonávania opravy jeho motorového vozidla bez ohľadu na to, po akú dĺžku si servis poškodené motorové vozidlo ponechá v oprave a zneužívanie tohto inštitútu poistného plnenia. V konaní bola sporná dĺžka nájmu náhradného vozidla. Žalobca v konaní nepredložil žiaden relevantný dôkaz o oprávnenosti dĺžky trvania opravy poškodeného motorového vozidla. Samotná faktúra či už žalobcu za nájom náhradného vozidla alebo autoservisu o vykonaní opravy poškodeného motorového vozidla nie je dôkazom preukazujúcim oprávnenosť doby 30 dní potrebných na vykonanie opravy a na priznanie náhrady za užívanie náhradného vozidla v tomto rozsahu žalovaným (ak zo samotnej faktúry servisu vyplýva, že práce na poškodenom vozidle trvali v rozsahu maximálne štyri pracovné dni). Súd prvej inštancie považoval žalobcom uplatnený nájom náhradného vozidla za nutný a účelný počas zotrvania poškodeného vozidla v servise. Takýto záver vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a tiež z nesprávneho zistenia skutkového stavu veci, v ktorom bol zistený rozsah účelnosti takéhoto nájmu náhradného vozidla. Je tiež v rozpore s požiadavkou preukazovania nutnosti a účelnosti vynaloženia nákladov na nájom náhradného vozidla z hľadiska konkrétnych okolností prípadu s prihliadnutím na obvyklý postup pri riešení obdobných nehôd. Súd prvej inštancie bez ďalšieho dospel k záveru, že primeranosť dĺžky opravy je preukázaná skutočnou dĺžkou trvania opravy, ktorej ukončenie vyplýva z faktúry autoservisu, ktorú žalovaný uhradil. Súd nepristúpil ku skúmaniu, či vzhľadom na servisom stanovený čas potrebný na opravu, bolo nutné a účelne zotrvanie vozidla v servise po dobu očividne neprimeranú dĺžku skutočnej opravy. Je v praxi pomerne zaužívaný postup servisov a poškodenými je tento postup nekontrolovaný, ak pri poistných udalostiach uhrádzaných poisťovňou nie je dĺžka zotrvania vozidla v servise úmerná skutočnej dĺžke opravy poškodeného vozidla, keďže nie je prvotným záujmom ani servisu ani poškodeného (ak má poškodený zabezpečené náhradné vozidlo) dohliadať na efektivitu zotrvania poškodeného motorového vozidla v servise v porovnaní so skutočnou dĺžkou opravy vykonanej na vozidle. Ak súd pristúpi k náhrade nákladov vynaložených na nájom náhradného vozidla počas doby, kedy sa poškodené motorové vozidlo nachádza v servise, bez skúmania účelnosti takéhoto zotrvania v servise, ktoré nemôže poisťovňa žiadnym spôsobom ovplyvniť (tento čas môže ovplyvniť v prvom rade poškodený, prejavom záujmu o včasnú a primeranú opravu jeho vozidla s ohľadom na rozsah poškodenia, tento záujem však absentuje, ak mu bez ďalšieho poisťovňa bude povinná uhradiť náhradu náhradného vozidla bez ohľadu na to, po aký čas jeho vozidlo zotrva v servise), oprávnené môže dôjsť k zneužívaniu tohto inštitútu preplácania náhrady za užívanie vozidla poisťovňami a môže dôjsť k neoprávnenému predlžovaniu zotrvania poškodených motorových vozidiel v servise a posúvaniu ich opráv, ktoré sú hradené z poistenia, keďže je zrejmé, že poškodený, ktorému nevzniká nárok na náhradu náhradného vozidla, resp. si ho hradí sám, bude dohliadať na efektivitu zotrvania jeho poškodeného motorového vozidla v servise s prihliadnutím na skutočnú dĺžku vykonaných opráv. Je potrebné poznamenať, že skutočnosť, že poisťovňa uhradila faktúru za opravu, nesúvisí s posudzovaním dĺžky zotrvania poškodeného vozidla v servise. Poisťovňa uhradila faktúru za vykonanú opravu zodpovedajúcu skutočným nákladom na odstránenie poškodenia motorového vozidla bez ohľadu na to, ako dlho bolo poškodené motorové vozidlo v servise. Žalovaným poskytnuté plnenie v rozsahu 21 dní vzhľadom na rozsah poškodení motorového vozidla, skutočne vykonaný čas opravy servisom a obvyklý postup poisťovne súvisiaci s likvidáciou poistnej udalosti, bolo nanajvýš veľkorysé a zohľadňujúce s dostatočnou časovou rezervou dobu nevyhnutnej na vykonanie opravy. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania tejto spornej skutočnosti zaťažuje žalobcu, ktorý existenciu tejto

skutočnosti tvrdí, a ktorý z jej existencie vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Žalobca však v konaní nepreukázal nutnosť vynaloženia nákladov na prenájom náhradného vozidla v ním uplatnenom rozsahu. Dĺžka nutnej doby sa automaticky nerovná dobe do poskytnutia poistného plnenia. Vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti sa posudzuje, akú dlhú dobu bolo obstaranie náhradného vozidla nutné a účelné, so zreteľom na postup obvyklý pri riešení následkov obdobných nehôd (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 28. februára 2013, sp. zn. 25 Cdo 232/2012: „výška náhrady nie je totiž daná čiastkou skutočne vyplatenou v akejkoľvek výške, ale vo výške čiastky účelne vynaloženej“). Systém povinného zmluvného poistenia slúži na ochranu poškodených pri dopravných nehodách a jeho prostredníctvom sa majú likvidovať náklady vynaložené na odstránenie vzniknutej ujmy (materiálne a imateriálne). Tento systém primárne chráni poškodených, poprípade aj vinníkov nehôd, ktorí následne nemusia hradiť škody úplne z vlastných finančných prostriedkov. Nemožno pripustiť, aby boli účelovým navyšovaním nákladov na odstraňovanie škôd čerpané finančné prostriedky, ktoré by pri poctivom jednaní čerpané neboli, čo by nakoniec mohlo ísť na ťarchu všetkých poistníkov (v tomto zmysle náleží Ústavného súdu ČR zo 14. februára 2018 sp. zn. IV. ÚS 2043/17). Dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku titulom náhrady nákladov za prenájom náhradného motorového vozidla v rozsahu 30 dní ťažilo žalobcu. V okolnostiach prejednávanej veci žalobca dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti ním uplatneného nároku neunesol (rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 8Co/131/2019 zo dňa 14.4.2020 a ďalšie, rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/187/2022 z 22.3.2023, rozsudok Okresný súd Žilina 45C/78/2023, rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 14C/48/2022 z 5.6.2023, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/46/2024 z 27.6.2024, rozsudok Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 52C/36/2024 z 3.10.2024, 1C/14/2023 z 25.6.2024, rozsudok Mestského súdu Bratislava III sp. zn. 33Cb/13/2022 z 28.5.2024, v ktorých súdy skúmali účelnosť nájmu náhradného vozidla vzhľadom na konkrétne okolnosti prejednávaných vecí neprijatím posúdenia účelnosti nájmu závislého bez ďalšieho len na čase, počas ktorého sa poškodené vozidlo nachádzalo v oprave). Tiež rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 2C/1102/16 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4Co/102/2018 z 2. mája 2019 v obdobnej skutkovej a právnej veci nepriznal nárok na náhradné vozidlo v rozsahu vykonanej opravy, ale prihliadol na povinnosť žalobcu účelnosť takéhoto nájmu v konaní preukázať. Je nesprávny záver súdu prvej inštancie, že pokiaľ žalovaný nesúhlasil s dĺžkou trvania opravy, bolo na ňom, aby túto skutočnosť preukázal. Žalovaný priznaný rozsah plnenia zdôvodnil, vychádzal pri tom zo skutočného rozsahu vykonávanej opravy servisom, zohľadnil objednávku náhradných dielov, obhliadku vozidla, soboty nedele a poskytol v súvislosti s likvidáciou poistnej udalosti žalobcovi dostatočný čas v rozsahu priznaných 21 dní. Bolo na strane žalobcu, aby preukázal nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov na použitie náhradného vozidla nad rozsah 21 dní. Takéto dôkazy žalobca neprodukoval. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie priznaním nároku v prospech žalobcu v plnom rozsahu dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poškodený subjekt rozhoduje o tom, u koho je vozidlo opravené a od koho si prenajme náhradné vozidlo, žalovaný je však oprávnený namietat' nutnosť a účelnosť nákladov vynaložených na nájom náhradného vozidla, teda je oprávnený namietat' absenciu príčinnej súvislosti medzi škodou (nákladmi na nájom náhradného vozidla) a škodovou udalosťou, túto skutočnosť žalovaný namietol. Žalobca však žiadne dôkazy k ním uplatnenému nároku nepredložil. Pokiaľ oprava poškodeného vozidla v rozsahu 30 dní pre účely poskytnutia náhrady na nájom náhradného vozidla z PZP nie je nutná a účelná, ani vynaložené náklady na nájom náhradného vozidla zodpovedajúce 30 dňom nemožno považovať za nutné a účelné.

9. Napokon vo svojom odvolaní žalovaný namietal, že súd prvej inštancie považoval tiež zníženie rozsahu plnenia o 164,20 € za 7 771 najjazdených kilometrov poškodeným náhradným vozidlom počas 21 dní za ničím relevantne nepreukázané, nedôvodné a svojvoľné. V konaní bolo jednoznačne nad všetky pochybnosti preukázané, že v prípade, že by poškodený užíval počas 21 dní najjazdením 7 771 km svoje vozidlo, rozhodne by mu vznikli náklady súvisiace s najjazdením uvedeného rozsahu kilometrov. Žalovaný svoj postup zdôvodnil a podperne poukázal na zákonnú úpravu vzniku nároku vlastníka vozidla na náhradu za užívanie motorového vozidla, ktorá značne prevyšuje sumu uplatnenú žalovanou. Je nesporné, že prenájom náhradného vozidla je judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, ktorá predstavuje náklady súvisiace s účelným využitím nájmu náhradného vozidla v dôsledku poškodenia vlastného automobilu, do ktorej je potrebné premietnuť aj náklady, ktoré by inak poškodený vynaložil na prevádzku svojho motorového vozidla, ktorý nemohol použiť v dôsledku jeho poškodenia (R 7/1992). Poškodený by jednoznačne vynaložil na prevádzku svojho vozidla v súvislosti s najjazdením 7 771 km žalovaným uplatnené náklady v rozsahu 164,20 €. Z uvedeného dôvodu žalovaný uplatnené náklady súvisiace s prevádzkou vozidla považoval za oprávnené.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny a navrhol odvolaciemu súdu, aby ho potvrdil. Uviedol, že odvolateľ v podstate vytýka súdu prvej inštancie, že sa nestotožnil s ním predpokladaným hodnotením skutkových okolností, procesného stavu v konaní a právnym názorom vo vzťahu k jeho návrhu na zamietnutie žaloby. Nie je však možné dôvodne vytýkať súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. Žalobca žalovaným prezentované odvolacie dôvody považoval za neopodstatnené a zavádzajúce, pretože prvoinštančný súd sa podrobne vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami v tomto konaní. V prejednávanom spore je určujúca skutočnosť, že sa poškodený dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinenej klientom žalovaného, a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia a slobodného vôľového konania, ale bol v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Poškodený prenájmom náhradného motorového vozidla len riešil dôsledky zapríčinené poistnou udalosťou a odstraňoval nepriaznivý stav. V súvislosti s dĺžkou trvania nájmu a jej dôvodnosti žalobca v celom rozsahu poukázal na svoju argumentáciu pred súdom prvej inštancie a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. K námietkam žalovaného prezentovaným v odvolaní k otázke nevyhnutnosti a účelnosti nákladov na prenájom náhradného vozidla je potrebné uviesť, že dôvod užívania náhradného vozidla odpadá ku dňu vydania opraveného vozidla poškodenému, pretože k predmetnému dňu sa opravené vozidlo dostáva do dispozície poškodeného, čo zodpovedá aj právnemu názoru vyslovenému v náleze Ústavného súdu SR zo dňa 16. februára 2023 č. k. III. ÚS 602/2022-34. Ústavný súd vo vzťahu k dôvodnosti a účelnosti trvania nájmu náhradného vozidla vo vyššie uvedenom náleze vyslovil stotožňujúci sa názor s názorom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého v prípade čiastočnej škody účelnosť nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla zaniká momentom, keď došlo k ukončeniu opravy havarovaného vozidla, de facto vtedy, keď sa opravené vozidlo dostane do dispozičnej sféry poškodeného na ďalšie používanie. Súčasne definoval, že účelom náhradného motorového vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné motorové vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba rozsahu zničeného vozidla, ale aj primeraným nákladom, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok. Vzhľadom na uvedené je nutné konštatovať, že nepriznaním uplatneného nároku žalobcovi tak, ako navrhuje a odôvodňuje žalovaný, by predstavovalo porušenie zásady „neminem laedere“ - nikoho nepoškodzovať, na zachovanie ktorej žalobca apeloval. Poškodený je momentom vzniku škody nútený komunikovať s poisťovňou vinníka dopravnej nehody, ktorá si kladie podmienky pre krytie vzniknutej škody zapríčinennej jej poisťovcom, a to v prvom rade určením autorizovaných autoservisov, s ktorými je v zmluvnom vzťahu. Výberom iného autoservisu by poškodený podstupoval značné riziko pri uplatňovaní nároku na náhradu škody voči poisťovni. Poškodený sa tak stáva „vazalom“ poisťovne pri výbere autoservisu. Výberom autoservisu, ktorý je v zmluvnom vzťahu s poisťovňou, sa končí jeho súčinnosť s poisťovňou a túto v plnej miere preberá autorizovaný servis, ktorému je poisťovňa zaviazaná plniť za vykonanie opravy. Poškodený svoje vozidlo zveril do rúk autorizovaného servisu, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne a dôvodne sa tak spoliehal na to, že oprava jeho vozidla bude vykonaná riadne a v primeranom čase. Poisťovňa je totiž subjektom, ktorý znáša náklady spojené s opravou vozidla poškodeného a pokiaľ je autoservis vykonávajúci jeho opravu jej zmluvným partnerom, zodpovedá sa poisťovni, ktorá ak v plnej výške poskytne poistné plnenie titulom nákladov na opravu vozidla poškodeného, nemožno mať žiadne pochybnosti o správnosti postupu autoservisu pri vykonávaní opravy vozidla poškodeného. Žalovaný si sám protirečí a spochybňuje svoj vlastný postup, keď ohľadom dĺžky trvania vykonávanej opravy nemal nijaké námietky, pričom fakturovanú čiastku autoservisu bez pochybností uhradil a postup autoservisu namieta až v súvislosti s nákladmi na nájom náhradného vozidla. Samotnú dĺžku opravy nebolo možné zo strany poškodeného akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť, pričom autoservis ako zmluvný partner žalovaného a autorizovaný servis garantuje kvalitné a rýchle vykonanie opravy, poškodený tak nemohol mať žiadne pochybnosti o tom, že oprava bude vykonaná v čo najkratšom možnom čase vzhľadom na objektívne možnosti na strane autoservisu a jeho zmluvné povinnosti vo vzťahu k žalovanému. Poškodený je od momentu odovzdania svojho poškodeného motorového vozidla autoservisu zbavený akejkoľvek možnosti s ním disponovať, pokiaľ mu ho autoservis nevydá, pričom nie je možné, aby svoje vozidlo po vykonaní jeho obhliadky v autoservise ďalej využíval, resp. aby ho využíval napríklad po dobu prestojov na strane autoservisu, aby odpadol dôvod prenájmu náhradného vozidla. Nakladanie s vozidlom poškodeného po vykonaní jeho obhliadky by mohlo viesť napr. k vzniku ďalšej škody, resp. k rozporovaniu nákladov na opravu vozidla zo strany poisťovne, ktorá by mohla tvrdiť, že škoda na vozidle nevznikla v čase

dopravnej nehody, ale v čase keď vozidlo po vykonaní obhliadky užíval poškodený, čo by poisťovňu viedlo ku kráteniu poistného plnenia titulom vzniknutých nákladov na opravu vozidla poškodeného. Vzhľadom na uvedené je nelogické a absurdné, aby žalobca ex post po ukončení nájmu náhradného vozidla preukazoval okrem účelu náhradného vozidla užívaného po dobu zotrvania opravovaného vozidla poškodeného v autoservise aj samotnú dobu, po ktorú bolo vozidlo poškodeného opravované, t. j. konkrétny čas, po ktorý autoservis vykonával práce na vozidle poškodeného. Konkrétny počet dní, po ktoré autoservis vykonával práce na vozidle poškodeného totiž nemusí byť súvislým časovým úsekom, a teda konkrétny počet dní vykonávania opravy nemôže za žiadnych okolností zodpovedať dobe, po ktorú by mal byť oprávnený poškodený užívateľ náhradné vozidlo, nakoľko je to v rozpore s jeho účelom. Žalobca mal za to, že nie je dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného predmetným nálezom Ústavného súdu SR. Zotrvanie motorového vozidla poškodeného v autoservise je priamym a bezprostredným následkom konania poisťovne žalovanej, poškodený nemá žiaden dosah na trvanie opravy motorového vozidla, či na doručenie krycieho listu zo strany poisťovne. Postup autoservisu, ktorý je zmluvným partnerom poisťovne, pri vykonávaní opravy motorového vozidla a jeho vracaní poškodenému nemožno nijako pričítať poškodenému, ktorý bol objektívne po celú dobu zotrvania jeho motorového vozidla v autoservise vylúčený z užívania svojho motorového vozidla, a to v dôsledku primárnej príčiny, ktorou je vznik škody na jeho motorovom vozidle porušením povinností poisťovne. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by doba zotrvania opravovaného vozidla v autoservise bola pričítateľná poškodenému, práve naopak, doba zotrvania vozidla v autoservise a nutnosť užívania náhradného vozidla súvisí výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poisťovňou žalovanej a jeho zodpovednosťou za náhradu škody, ktorá nahlásením poistnej udalosti prešla na poisťovňu. Je neprijateľné, aby žalobca podrobne preukazoval konkrétne úkony a práce, ktoré boli počas opravy vykonané zo strany servisu resp. ich časový rozsah. Neexistuje totiž žiadna norma alebo predpis, ktorý by určoval, ako dlho má byť oprava vykonávaná. Pokiaľ bol žalovaný toho názoru, že zo strany autoservisu došlo k neopodstatneným prietahom, resp. porušeniu právnej povinnosti pri oprave, uvedené skutočnosti nemožno v žiadnom prípade pričítať na úkor poškodeného, práve naopak, je na žalovanom, aby si podľa vlastného uváženia uplatnil údajný sporný nárok u autoservisu. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na závery Krajského súdu v Bratislave vyslovené v rozsudkoch zo dňa 24.11.2021, sp. zn. 3Cob/202/2020, zo dňa 18.10.2023, sp. zn. 3Cob/86/2023-145 a zo dňa 15.11.2023, sp. zn. 3Cob/94/2023 a dal do pozornosti i závery Krajského súdu v Žiline vyslovené v rozsudku zo dňa 26.1.2023, sp. zn. 14Cob/89/2022 a v rozsudku zo dňa 26.3.2024, sp. zn. 11Co/88/2023.

11. K odpočtu prevádzkových nákladov žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu konštatoval, že v súlade s rozhodovacou praxou súdov v obdobných sporoch skutočnou škodou je nájomné za prenajaté náhradné motorové vozidlo za celú dobu, po ktorú poškodený svoje poškodené motorové vozidlo nemohol využívať, preto neexistuje relevantný právny dôvod na krátenie poistného plnenia o zmenu technickej hodnoty vozidla či prevádzkové náklady, predstavujúce v podstate to, čo by poškodený ušetril nepoužívaním svojho opravovaného motorového vozidla. Nie je možné dávať na ťarchu poškodeného ďalšiu úhradu týchto nákladov, pretože poškodený je v dôsledku dopravnej nehody ním nezavinenej a spôsobenej treťou osobou nútene vylúčený z užívania svojho automobilu, odpočítavať za tejto situácie ešte od čiastky nájomného, na ktorej náhradu v rozsahu účelne a nutne vynaložených nákladov má právny nástupca poškodeného právo, ďalšie náklady v dôsledku tzv. neopotrebovania vlastného vozidla poškodeného, nemá oporu v dostupnej judikatúre a bolo by jeho ďalším neprimeraným poškodením, keď už samotná skutočnosť, že jeho vozidlo bolo poškodené, je znížením hodnoty vozidla. Poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava pri použití nových náhradných dielov vozidlo nezhodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje.

12. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

13. Odvolací súd preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (t. j. v celom rozsahu) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, pretože súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav v zmysle § 215 ods. 1 CSP a vec tiež posúdil správne po právnej stránke a svoj rozhodnutie tiež riadne v súlade s § 220 ods. 2 CSP odôvodnil.

14. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP), pričom námietky žalovaného nepovažoval za dôvodné.

15. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z. v znení účinnom do 31.7.2024 poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí.

16. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. v znení účinnom do 31.7.2024 poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

17. Podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. v znení účinnom do 31.7.2024 poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

18. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. v znení účinnom do 31.7.2024 náhradu škody uhradza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

19. Z obsahu spisu vyplýva a v konaní nebolo sporné, že dňa 17.3.2023 v Košiciach došlo ku škodovej udalosti, v dôsledku ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla B. B., Z.M.: K., zapríčinennej prevádzkou motorového vozidla, zodpovednosť z ktorej bola poistená žalovaným. Okolnosti samotnej dopravnej nehody neboli medzi stranami sporné a súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s otázkou vecnej legitímácie v tomto konaní, v tejto časti voči rozsudku súdu prvej inštancie napokon žalovaný v odvolaní ani nenamietal.

20. V konaní ďalej nebolo ani sporné, že poškodená si svoje motorové vozidlo dala opraviť v autoservise AUTOSPOL VLASATÝ, spol. s.r.o., so sídlom Prešovská cesta 69, 040 22 Košice, ktorý je autorizovaným servisom pre vozidlá značky SUZUKI a zároveň ide o zmluvný autoservis žalovaného. Z vyššie uvedeného vyplýva, že poškodená postupovala vzhľadom na situáciu, do ktorej sa bez svojej vôle dostala, účelne a hospodárne, keď si nechala poškodené motorové kvalifikovane opraviť v autorizovanej opravovni a taktiež v súlade so záujmami žalovaného, keďže si dobrovoľne vybrala jeho zmluvný autoservis.

21. Počas trvania opravy si poškodená zmluvou o nájme dopravného prostriedku č. 341/2023 zo dňa 23.3.2023 prenajala od žalobcu náhradné motorové vozidlo. Táto skutočnosť, ako ani faktická doba trvania nájmu 30 dní od 23.3.2023 do 21.4.2023 nebola medzi stranami taktiež sporná. Žalovaný nesporeoval ani to, že doba trvania nájmu náhradného vozidla presne zodpovedala dĺžke zotrvania poškodeného motorového vozidla v autoservise vyplývajúcej aj z faktúry č. 230700353 vystavenej dňa 21.4.2023 autoservisom AUTOSPOL VLASATÝ, spol. s.r.o., v deň jej vystavenia bolo motorové vozidlo po oprave tiež vydané poškodenej.

22. Medzi stranami bola sporná otázka účelnosti nájmu, a to iba z hľadiska jeho trvania. Žalovaný nenamietal voči výške denného nájmu 41,- € s DPH, ani poplatku za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 30,- € s DPH. Žalovaný za účelnú dobu trvania nájmu považoval 21 dní, nie 30 dní, čo

bola doba jeho skutočného trvania. V rámci svojej procesnej obrany v prvoinštančnom i odvolacom konaní tvrdil, že do tejto doby „započítal dva dni na obhliadku vozidla, dva dni na doručenie náhradných dielov, soboty a nedele pripadajúce za uvedené obdobie, vrátane času na vykonanie opravy a že „dospel k záveru o výške plnenia na základe vlastných prepočtov, keďže autoservis, poškodený ani žalobca nezdôvodnili, z akého dôvodu bola oprava v rozsahu 30 dní nutná a účelná“. S uvedenou procesnou obranou žalovaného sa súd prvej inštancie nestotožnil, keď správne uviedol, že žalovaný nijako neodôvodnil, prečo práve priznaných 21 dní považuje za primeranú dobu a 30 dní za neprimeranú. Odvolací súd k tomu dodáva, že z vlastnej procesnej obrany žalovaného vyplýva, že tento si ako poisťovňa nesplnil svoju zákonnú povinnosť vykonať s odbornou starostlivosťou prešetrovanie poistnej udalosti (§ 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z.). Žalovaný nijakým spôsobom neskúmal konkrétne okolnosti priebehu opravy poškodeného motorového vozidla v jeho zmluvnom autoservise. Pokiaľ mal žalovaný za to, že opravovňa nepostupovala účelne, s odbornou starostlivosťou alebo že sa v jej postupe vyskytlo akékoľvek porušenie právnych predpisov, technických postupov a noriem alebo iná porucha, čo mohlo mať negatívny dopad na výšku poistného plnenia, bolo jeho povinnosťou v rámci prešetrovania poistnej udalosti sa týmito skutočnosťami zaoberať, zabezpečiť si potrebné informácie a na ich základe rozhodnúť o výške poistného plnenia. Namiesto toho sa žalovaný v konaní bránil v podstate tým, že si svoje povinnosti nesplnil a poistné plnenie nestanovil na základe skutočného prešetrovaním zisteného stavu, ale na základe svojho ničím nepodloženého arbitrárneho odhadu, koľko by oprava takto poškodeného motorového vozidla a s tým súvisiace úkony mali najviac trvať.

23. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie správne vychádzal z toho, že bolo na žalovanom, aby preukázal správnosť ním stanoveného poistného plnenia a nesúhlasí s odvolacou argumentáciou žalovaného o tom, ako malo byť v tomto konaní rozložené dôkazné bremeno. Na zdôraznenie správnosti názoru súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že vo všeobecnosti platí, že dôkazné bremeno spočíva na tom subjekte konania, ktorý od existencie ním tvrdených skutočností odvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky, a ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo/52/2010 zo dňa 24. júna 2010). To, ktorá strana v spore nesie dôkazné bremeno, však predovšetkým vyplýva z hmotného práva; ním je ustanovené (alebo implikované) nielen to, aké skutočnosti sú pre vznik určitého nároku podstatné, ale spravidla z neho vyplýva (možno z neho vyvodiť) aj subjekt, v ktorého záujme alebo priamo koho povinnosťou je ich existenciu preukázať. V určitých právnych vzťahoch môže hmotné právo dôkazné bremeno aj výslovne rozdeľovať alebo úplne prenášať.

24. Právnym vzťahom, v ktorom je potrebný hlbší náhľad do povahy základného hmotnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, je aj vzťah medzi poškodeným (t. j. tým, kto má právo na poistné plnenie) a poisťovateľom z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V tejto súvislosti je potrebné predovšetkým uviesť, že tento právny vzťah nie je totožný zo vzťahom medzi poškodeným a škodcom, poškodený má v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. priamy nárok náhradu škody priamo proti poisťovateľovi. Náhrada škody poskytovaná poisťovateľom poškodenému má charakter poistného plnenia. Hoci ustanovenie § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., podľa ktorého je poškodený povinný svoj nárok na náhradu škody preukázať, môže navádzať k vyvodu záveru o tom, že dôkazné bremeno v prípadnom súdnom spore zaťažuje poškodeného, dotknuté ustanovenie nemožno vykladať osamotene. Predovšetkým je potrebné zohľadniť, že zákon č. 381/2001 Z. z. priamo pri tomto ustanovení prostredníctvom poznámky pod čiarou odkazuje na § 799 Občianskeho zákonníka; v prvej vete jeho odseku 2 je ustanovená povinnosť toho, kto má právo na plnenie, bez zbytočného odkladu poisťovateľovi písomne oznámiť, že nastala poistná udalosť, dať pravdivé vysvetlenie o jej vzniku a rozsahu jej následkov a predložiť potrebné doklady, ktoré si poisťovateľ vyžiada. Povinnosť poškodeného preukázať svoj nárok podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. teda vo svojej podstate znamená povinnosť poskytnúť poisťovateľovi súčinnosť, či už sprístupnením pravdivých informácií, alebo potrebných dokladov. Je to tak preto, že pri každej oznámenej poistnej udalosti poisťovateľ vykonáva jej vyšetrenie, a to bez ohľadu na to, či ide o poistenie, ktoré je plne v režime Občianskeho zákonníka (porovnaj § 797 ods. 3), alebo či ide o poistenie upravené v špeciálnom predpise - zákone č. 381/2001 Z. z. (§ 11 ods. 6), podľa ktorého je poisťovateľ povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Podkladom pre vyšetrenie poistnej udalosti sú vysvetlenia a doklady predložené poškodeným, ale aj vlastná činnosť poisťovateľa. Je to teda poisťovateľ, kto je povinný (vzhľadom na svoje postavenie) s odbornou starostlivosťou kvalifikovane vyšetriť poistnú udalosť, v rámci čoho okrem iného musí ustáliť výšku poistného plnenia a za výsledok tejto svojej odbornej činnosti nesie aj zodpovednosť. Vyšetrovanie poistnej udalosti môže byť v zásade skončené oznámením poškodenému o výške poistného plnenia,

ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný (§ 11 ods. 6 písm. a) zákona č. 381/2001 Z. z.) alebo písomným vysvetlením dôvodov, pre ktoré poisťovateľ odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo písomným vysvetlením k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia (§ 11 ods. 6 písm. b) zákona č. 381/2001 Z. z.). Podaním žaloby, ktorou sa poškodený (alebo jeho právny nástupca, ako je to v tomto prípade) domáha poistného plnenia voči poisťovateľovi, sa nič na vyššie načrtnutej hmotnoprávnej úprave vzťahu medzi poškodeným a poisťovateľom nemení. Poisťovateľ sa tým nezbuvaje povinnosti s odbornou starostlivosťou vyšetriť poistnú udalosť (pokiaľ ešte nebolo vyšetrenie skočené), preto je to on, kto nesie dôkazné bremeno o výške poistného plnenia. Pokiaľ na základe vyšetrenia nebolo poistné plnenie v celom rozsahu poskytnuté, je to znova poisťovateľ, kto nesie dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním dôvodov (oznámených poškodenému), pre ktoré nebolo poistné plnenie celkom alebo sčasti poskytnuté. Nie je povinnosťou poškodeného preukazovať, že poisťovateľ stanovil poistné plnenie nesprávne. Takýto názor by okrem iného v rozpore s účelom právnej úpravy poistného vzťahu viedol k tomu, že poisťovateľ by vôbec nebol motivovaný riadne vyšetriť poistnú udalosť a poskytnúť poistné plnenie v korektnej výške, pretože v prípade vzniku sporu by sa efektívne zbavil svojej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva vyšetriť poistnú udalosť a vôbec by neniesol zodpovednosť za výsledky svojho vyšetrenia, pretože celá ťarcha dokazovania o výške poistného plnenia by ležala na poškodenom.

25. V zmysle vyššie uvedeného je potrebné v súlade so súdom prvej inštancie konštatovať, že žalovaný dôkazné bremeno neunesol, keď neprodukoval žiaden dôkaz o tom, že by sa v postupe jeho zmluvného servisu vyskytla nejaká porucha. Žalovaný poukazoval iba na to, že normovaná doba trvania opravy poškodených súčastí motorového vozidla bola podľa jeho kalkulácie iba 24,3 hodiny, teda asi 3,5 pracovného dňa, čo však ako dôkaz o neúčelnosti postupu opravovne nepostačuje. Doba, počas ktorej je poškodené vozidlo v autoservise, nezávisí iba od samotnej normovanej dĺžky opravy, ale môže ju ovplyvniť veľké množstvo viac či menej pravidelných alebo aj náhodných faktorov. Bez toho, aby bolo zrejmé, aké príčiny malo zotrvanie poškodeného motorového vozidla v opravovni po dobu 30 dní, nie je možné skúmať túto dobu z hľadiska účelnosti. Je to pritom práve žalovaný, kto má nielen povinnosť, ale aj možnosť tieto skutočnosti zistiť, keďže ako už bolo uvedené, oprava bola vykonaná v jeho zmluvnom autoservise.

26. Okrem neúčelnosti trvania opravy žalovaný v odvolaní nedôvodne namietal aj voči záveru súdu prvej inštancie o tom, že nebol dôvod na zníženie poistného plnenia o 164,20 € za 7 771 kilometrov najazdených poškodeným na náhradnom vozidle. Súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že tomuto postupu žalovaného chýba akýkoľvek právny podklad. Žalovaný túto sumu v konaní pred súdom prvej inštancie špecifikoval iba tak, že ide o rozdiel technických hodnôt vo výške 86,49 € a k čiastke 77,71 € uviedol iba sadzbu 0,1 €/km (čo súd prvej inštancie vyhodnotil ako chybu v písaní s tým, že zjavne malo ísť o sadzbu 0,01 €/km). Konkrétne sa k špecifikácií týchto položiek nevyjadril žalovaný ani vo svojom odvolaní, vyplýva z neho však, že ide o paušalizovanú „ušetrenú“ amortizáciu vlastného motorového vozidla poškodeného a náklady, ktorá by bola poškodená na prevádzku svojho motorového vozidla vynaložila.

27. V tejto súvislosti je potrebné v súlade so súdom prvej inštancie zdôrazniť, že nepoužívaním vlastného motorového vozidla poškodená za situácie, keď došlo k jeho násilnému poškodeniu dopravnou nehodou, žiadnemu zníženiu technickej hodnoty svojho vozidla nezabránila, jeho technická hodnota bola zásadne znížená samotnou skutočnosťou, že motorové vozidlo bolo zúčastnené na dopravnej nehode (v tomto si súdna prax slovenských súdov osvojila rovnaký názor, aký bol prezentovaný v náleze Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2221/2007). Tzv. havarované motorové vozidlo má vždy nižšiu technickú hodnotu, ako aj nižšiu všeobecnú hodnotu, ako vozidlo, ktoré takto poškodené nebolo. Navyše jeho hodnota sa znižuje už aj samotným plynutím času, bez ohľadu na to, či je v činnosti. Pokiaľ ide o bežné náklady spojené s prevádzkovaním motorového vozidla, tieto v určitej miere uhrádza aj nájomca na prenajatom motorovom vozidle.

28. Odvolací súd okrem toho zdôrazňuje, že opotrebenie motorového vozidla, ako aj náklady spojené s jeho prevádzkovaním (tie, ktoré neznáša priamo nájomca), sú zahrnuté v cene nájmu náhradného motorového vozidla. V konečnom dôsledku ich musí uhrádzať nájomca, inak by prenajímanie náhradných motorových vozidiel nemalo pre žalobcu ako podnikateľský subjekt ekonomický zmysel. Teda to, čo by aj hypoteticky poškodená ušetrila tým, že počas trvania opravy neprevádzkovala vlastné

motorové vozidlo, zaplatila v cene nájmu náhradného motorového vozidla. Neprijateľnosť tejto úvahy žalovaného dokresľuje to, že v prípade akceptovania jeho názoru, by sa takýmto spôsobom malo krátiť každé poistné plnenie poskytované v súvislosti s poškodením motorového vozidla, ktoré si vyžiadalo jeho nejaký čas trvajúcu opravu, bez ohľadu na to, či poškodený využíval prenajaté náhradné motorové vozidlo alebo nie; keďže počas trvania opravy poškodený vlastné poškodené motorové vozidlo nevyužíval a dopravoval sa napríklad verejnou dopravou, rovnako by nedošlo podľa žalovaného k zníženiu jeho technickej hodnoty, ani vynaloženiu prevádzkových nákladov. Takýto postup nielen že nemá oporu v zákone, ale je s ním v priamom rozpore, keďže v zmysle § 422 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa poškodenému uhrádza skutočná škoda. Žalovaný týmto neprípustne ponížil skutočnú škodu o údajne poškodenou ušetrené náklady, ktoré pritom ale poškodená, ako je vysvetlené vyššie, neušetrila, naopak ich vynaložila v rámci nájmu. K prenajatiu náhradného motorového vozidla by sa pritom poškodená inak (bez zahrnutia týchto nákladov), nedostala, pretože ich prirodzene podnikateľský subjekt prenáša na svojho zákazníka.

29. V súvislosti s rozhodnutiami nižších súdov, ako aj krajských súdov vrátane rozhodnutí iných odvolacích senátov tohto súdu, odvolací súd uvádza, že nimi nie je viazaný, pričom dôvody tohto svojho rozhodnutia objasnil priamo v jeho odôvodnení. Pokiaľ ide o uznesenie Najvyššieho súdu SR 3MCdo/3/2015 zo dňa 28. júna 2016, je potrebné pri ňom zohľadňovať, že v danej veci na strane žalovaného vystupoval štát ako zodpovedný subjekt, nešlo o spor medzi poškodeným a poisťovateľom. S vedomím o tejto výhrade sú s týmto rozhodnutím závery odvolacieho súdu v súlade, aj odvolací súd je toho názoru, že je potrebné skúmať primeranosť, resp. účelnosť nákladov vynaložených na nájom náhradného motorového vozidla, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že v prípade sporu medzi poškodeným a poisťovateľom je v tomto smere dôkazné bremeno na strane poisťovateľa. Najvyšší súd v predmetnom rozhodnutí v podstate konštatoval, že na poškodenom je dôkazné bremeno o výnimočných okolnostiach odôvodňujúcich v konkrétnom prípade priznanie náhrady v čiastke vyššej, než je obvykle potrebná k prenájomu porovnateľného vozidla, inak má nárok len na náhradu škody zodpovedajúcu obvyklej cene nájmu. V posudzovanej veci nebolo preukázané, že by sa žalobca domáhal náhrady za vyššie než obvyklé náklady a neodôvodňoval svoj nárok žiadnymi mimoriadnymi okolnosťami. Pokiaľ žalovaný v rámci svojej argumentácie poukazoval na rozhodnutia súdov Českej republiky, tieto nemožno zahrnúť do pojmu „ustálená rozhodovacia prax“ tak, ako ho upravuje článok 2 ods. 2 Základných princípov CSP (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/129/2017 zo dňa 31. októbra 2017), preto odvolací súd nie je povinný svoje rozhodnutie s touto judikatúrou zosúlaďovať, ani odklon od nej odôvodňovať.

30. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil, pretože je vo výrokovej časti vecne správny (§ 387 ods. 1 CSP), a to vrátane závislého výroku o trovách konania.

31. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, preto mu vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).